

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Z\Žamboch Miroslav\M_Žamboch-Zpověď
válečníka.pdb

PDB Name: M_Žamboch-Zpověď válečníka
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Miroslav Žamboch

ZPOVĚĎ VÁLEČNÍKA

(vítězná povídka v soutěži "O nejlepší fantasy" v roce 1992)

Nemusím ani zavírat oči, abych vzpomínal. Jako by se to stalo včera. Sluneční kotouč se vyhoupl nad lesy, tma se vrátila do Šedivé říše, sloupy černého dýmu se rozplynuly v modři oblohy. Spáleniště už dohořelo, ale popel byl dosud horký. Seděl jsem v něm, opuštěný, zakrvácený, odsouzený k pomalé smrti.

Východ slunce - a do dneška jej mám rád - na pár okamžiků rozehnal můj smutek a zoufalství. Paprsky světla nalezly ve špině popeliště lesklé zrnko - snad drahokamu či nějaké cetky. Prášek se rozzářil odleskem světla, tetelil se, poskakoval a vrhal mihotavé záblesky do mých zaslzených očí. Vločka živého ohně. Náhle však zhasla - stín ji vzal život. Zvedl jsem hlavu.

Tmavá silueta rýsující se proti slunci mi připomněla můj osud. Ramena se mi roztřásla pláčem. Válečník si mě mlčky prohlížel. Hranatý, hrozivý, ježící se ostrými špicemi a trny. Stál bez hnutí jako skála, ale přesto se s ním něco dělo. Ne, nesvěsil široká ramena nenahrbil se, nesklonil hlavu. Jenže najednou byl smutný. Bylo to uvnitř, v něm. Ale trvalo to jen chvíli. Neviditelná aura změkčující výhružnost jeho zbraní zmizela, ztratil se i dojem smrtelné únavy a smutku. Opět se stal zosobněním zkázy. Nikdy předtím ani potom jsem nepotkal někoho takového.

Stoupl si až těsně ke mně. Musel jsem se zaklonit abych viděl do tváře hory železa tyčící se nade mnou. Čísel z něj chlad smíšený s pohrdáním. Poznal jsem ho podle vyprávění. Hrubé, ostré rysy, velký nos, těžká čelist buldoka, oči utopené pod vystoupilými valy černého obočí. A pohled. Byl to muž, který se nikdy nesmál. Díval se jako můj otec, když bojoval pln ledového vzteku a nenávisti. Ale on se tak díval pořád. Studenýma necitelnýma očima člověka, který toho viděl a způsobil příliš mnoho na to, aby v něm zůstal nějaký ušlechtilý cit. Byl to bratr mého otce, který před dvaceti lety odešel z našeho klanu. Prý se mu znechutil věčný boj o život, prý zatoužil po zemích, kde neznají sníh, kde muži nemusí nosit sekeru i doma, kdy je bohatství dost pro každého. Dnes už vím, že takovou zemi nenašel, stejně jako se to nepodařilo ani mně.

Tiše hvízdal, zpoza nedalekých keřů se vynořili dva psi a postavili se mu po boku. Psi je nesprávné jméno pro tvory, kteří ho provázeli. Spíše vlkodavové. Tlamou plnou ostrých tesáků dosahovali dospělému muži až po prsa, z objemného hrudníku neseného mohutnými nohama vyzařovala síla, na krku měli obojek ježící se ocelovými trny. Nemuseli se bát ani šavlozubého tygra. V touze zabít sálající z jejich očí se vyrovnali svému pánovi.

Šije mi začala trnout, ale stále jsem se mu díval do tváře.

"Proč jsi to ukradl?" zeptal se a ukázal na meč ležící v popelu vedle mne.

Mluvil jako poušť; jako skřípějící písek, jako ničící sněh lavin. Stěží jsem mu rozuměl. Uchopil jsem meč a s vypětím všech sil ho pozvedl.

"Je můj," odpověděl jsem a opřel zbraň hrotem o zem. Jílec byl o dobrých pět palců výš než má hlava.

"Jsi syn Kella Hangerona," pochopil.

"Ano, jsem Omrod Kelly Hangeron a ty jsi bratr mého otce, můj strýc."

Jeho obočí se nadzdvihlo.

"Možná. Kde ses schovával, když plenili tvou osadu?"

Z jeho slov číselo pohrdání, nepotřeboval odpověď: Oči se mi znovu zalily slzami.

"Neschovával sem se, neschovával Podívej se."

Otočil jsem se zády a ukázal hlubokou ránu po meči. Jeden z nájezdníků mě chtěl zabít, ale jeho úder se svezl po dřevěném sloupku, a to mi zachránilo život. Zůstal jsem ležet ochrnutý v a jako v polosnu jsem viděl vyvraždění celého našeho klanu. I smrt otce, zemřel mezi posledními. Až do rána jsem se nemohl hnout, teprve potom znečitlivěný odeznělo. Vzal jsem si jediné dědictví po otci a čekal na smrt, poněvadž v naší zemi se bez záštitu klanu přežít nedá.

Snad by se to mohlo podařit silnému muži, ne však jedenáctiletému dítěti.

"A kde jsi byl ty, kde ses schovával?" vmetl jsem mu zoufale do tváře.

Zkameněl a na dlouhou dobu se odmlčel.

"Kdo?" zeptal se zdánlivě bez emocí, ale v očích jsem mu přečetl, že je to jediná věc, která ho nyní zajímá.

"O'Brienovi."

Nezdálo se, že by ho to překvapilo. Vztahy mezi našimi klany byly napjaté již déle než jednu generaci. "Nechali tě naživu, Omrode Kelly Hangerone. A to je chyba. Můžeš mi pomoci. Když budeš chtít." Mé jméno vyslovil se zvláštním důrazem a dlouho ho převaloval na jazyku. Díval se přitom na mne. Uvědomil jsem si, jak moc se chci pomstít, jak toužím po procházce spáleništěm, na kterém by ležela zmrzačená těla O'Brienovců. V tu chvíli bych za to dal všechno. Všechno. Až později jsem zjistil, že všechno je příliš. Otočil se a pomalu odcházel.

Naši první společnou cestu si pamatuji jen matně. Musel to být bizarní průvod - obrovitý muž, dvě zvířecí stvůry a o kus dál chlapec s velkým mečem. Šli jsme dlouho, lesem, houštinami, koryty potoků. Vůbec si mě nevšímal, jako bych ani nebyl. Když mě však opustily poslední zbytky sil a já zůstal ležet na břiše s pohledem upřeným na jeho vzdalující se záda, jeden z vlkodavů zavřel a upozomil ho na mne. Vrátil se, jeho ruka se ke mně vztáhla jako obludný spár a pak se zastavila. Už nikdy bych nechtěl zažít pocit takové absolutní bezmoci. Sundal si okovanou rukavici (až později jsem pochopil proč), zvedl mě jako pytel a pokračovali jsme dále.

Utábořili jsme se u vyhaslého kráteru sopky Mogh půl dne ostrého pochodu od osady O'Brienovců. Od doby, kdy pár odvážlivců utonulo ve vřícím bahně pulsujících gejzírů, se sopce všichni vyhýbali. Později jsem objevil ještě jednu, pro nás důležitou výhodu našeho ležení. Z vrcholu starého smrku uprostřed smrdutých bažin se otevíral pohled šíkmě dolů do údolí na řeku. To byla cesta, po které mohla smrt v podobě mužů O'Brienova klanu přijít nejrychleji.

Prvního dne jsem se probudil pozdě. Slunce stálo vysoko a jeho paprsky již kráčely ven z našeho doupěte - nevelké suché jeskyně. Měl jsem radost, že můj pochmurný zachránce zmizel, a vydal jsem se prozkoumat nejbližší okolí. Právě jsem šťoural do králičí nory na palouku, když se něco dotklo mého ramene. Přiblížil se neskutečně tiše, neprozradilo ho sebeslabší zacinkání kovu, třebaže na sobě nesl železa a oceli pro tři obyčejné muže. S kamenným výrazem mi podával luk a toulec šípů. Nebyla to klukovská hračka, kterými jsem doma střílel doma krysy a veverky. Luk měl mou výšku a byl zhotoven z cizokrajného dřeva, které jsem nikdy předtím neviděl.

"Kdy sestřelíš šišku z té větve?" zeptal se a ukázal téměř k samotnému vrcholu vysokého smrku na kraji mýtiny. Chtěl jsem mu odseknout, že nikdy, protože do takové výšky jsem dosud nedostřelil, natož abych se do něčeho trefil, ale známý výraz pohrdání mě zarazil. Na mého otce se takto nikdo pohlédnout neodvážil.

"Den před úplňkem."

Uvidíme, jestli své jméno nosíš právem."

Když odcházel, všiml jsem si, že na ostří sekery; kterou nikdy neodkládal, ulpěl chuchvalec černých vlasů. Luk nebyl zadarmo.

Následující dny jsem v lese cvičil se svou novou zbraní. Cvičil se vlastně nedá říci, protože luk byl mnohem tvrdší, než vypadal, a jen stěží jsem ho dokázal napnout. Založit šíp se mi podařilo dvakrát třikrát za den. Čas do úplňku jsem vyplnil bezmocným vztekem promíseným s vlastní krví. Neměl jsem potřebnou sílu. Dokázal jsem pouze zlomit pár šípů a rozdrásat si ruce do krve. Hangeron se mnou po celou dobu nepromluvil jediné slovo.

V tichu jsme v jeskyni uléhali a v tichu vstávali. Dvě noci před úplňkem jsem nedokázal usnout, trýznily mě představy zkoušky. Nesplním dané slovo a on se na mne bude opět dívat s pohrdáním. A tentokrát oprávněně. Poslední noc mě únava přemohla a ráno jsem se probudil odpočatý a silný. Někam odešel a nechal mě v táboře samotného. Den uplynul, slunce se pomalu chýlilo k západu a já začínal doufat, že jsem pro tentokrát unikl, když se vynořil z lesa s kancem na zádech. Shodil úlovek na zem a pohlédl na mne.

"Přišel čas."

Společně jsme zamířili k určenému stromu. Musel vidět, že to nemohu dokázat. Z rozbitých rukou mi při každém pohybu kapala krev, neustále jsem se kousal do rtů, abych neskučel bolestí.

"Úplněk bude dnes v noci," řekl nezúčastněně.

Díval se na mne člověk bez srdce, člověk až do samotného nitra tvrdý jako kámen. Obličej se mi zkřivil v bezmocném šklebu. Záviděl jsem mu. Chtěl jsem být jako on - obrovský, silný, nebezpečný, smrtelný.

"Střílej" řekla skála.

Stačí překonat jistý bod - pak člověk dokáže vše. Prsty jsem pevně obemkl okolo lučiště, jen napůl zhojené strupy na dlaních popraskaly a ušlechtilé dřevo zdobené jemnými rytinami potřísnil hnis smíšený s krví. Já se však cítil lépe, bolest ustoupila. Zamířil jsem a pravicí napjal tětivu. Svaly a šlachy se rozezvučely písni bolesti. Prasknou, neprasknou? Bylo mi to jedno. Sss. Duše luku vyletěla vzhůru, blesk se mihl větvemi a dopadl kdesi do lesa. Hangeron mlaskl a jedna z jeho bestií zmizela v houští. Zanedlouho se vrátila a v tlamě nesla šíp s dvěma šíškami nabodnutými na hrotu. Beze slova odešel. Díval jsem se za ním, dokud se neztratil v lese. Pak mě bolest přemohla, zmocnil se mě třes a bezvládně jsem se zhroutil. Chtělo se mi plakat. Tolik, tolik mě to stálo, a on neřekl jediné slovo. Mé oči však zůstaly suché. Už jen jednou v životě jsem měl prolévat slzy.

Hangeron se mstou nepospíchal a já se mu nedivil, poněvadž jsem si nedovedl představit, co zmůže sebelepší bojovník proti celé osadě. Chystali jsme se k přezimování v horách. Hangeron se často vydával na lov a téměř nikdy se nevracel s prázdnou. Jen občas přišel bez kořisti, unavený, s čerstvými šrámy na zbroji. Lov lidí je nebezpečnější.

Pár dní před prvním sněhem mě poslal vystopovat velkého šedého medvěda a sám se na několik dní ztratil. Vzal jsem luk, tesák a neodvážil se vrátit dřív, dokud jsem to prokleté zvíře nenašel. Byla to pro mne krušná zkouška - samota, hlad, zima, strach. Trvalo mi to dva týdny a spíše štěstí než vlastnímu umu jsem vděčil za to, že mě divočina nechala naživu. Vrátil jsem se a on nedal najevo nejmenší potěšení z mé přítomnosti. Mlčky vyslechl mou zprávu a odešel.

Spatřil jsem ho až za tři dny - přinesl obrovské tlapy starého medvěda.

Té zimy se po kraji roznesla pověst o medvědovi lidožroutovi. Nechával za sebou rozdrásaná těla lovců a útočil vždy

před sněhovým obdobím. Lovci ho nikdy nenašli, poněvadž jeho stopy vždy zavalí sněh.

Na následující rok vzpomínám jako na nejstudenější a nejmurnější z celého mého života. A nebylo to: zimou či tělesným strádáním. Většinou jsem sice pobýval v lese odkázán jen na sebe, ale brzy jsem se naučil přežít mezi hladovými dravci a stal se ze mne skvělý stopař i lovec. Navíc jsme v zásobárně v jeskyni měli dost nasušeného masa i obilí. Spořádal jsem tehdy jídla jako dospělý muž, a když se po roce má cesta oddělila od Hangeronovy, byl jsem mnohem silnější a o deset palců vyšší. Tížila mě jeho přítomnost. V divočině plně nebezpečí jsem se cítil volný jako pták, ale v jeskyni na mne padal smutek a chlad. Vyzařoval z něj. Sedával čelem k ohni, vždy v plné zbroji, ruku položenou na sekeře. Zrak upíral do plamenů. Myslel jen na smrt a smrt kolem sebe šířil. A to i když spal. Ležel jsem u ústí jeskyně co nejdále od něj a často jsem ho pozoroval zpod přivřených víček. Byl jako klenot, na kterém již není co vylepšovat. Drahokam smrti zakovaný do oceli a kůže z dogera. Tehdy jsem ještě netušil, co to znamená. Nevěděl jsem, že dříve než se jeden válečník oděje do dogerovy kůže, obleče se deset dogerů do kůží lidských.

V době, kdy jsou dny nejkratší, se šedý medvěd vrátil ze svého lovu na muže O'Brienova klanu řádně pochroumán. Sotva se doplazil do jeskyně. Po krvavé stopě, kterou za sebou zanechával, nás bojovníci mohli vystopovat i v noci. Obloha sice slibovala sníh, ale zůstávalo jen u očekávání. Nenařikal, nesténal. Mlčky se svalil na slámk, ošetřil si rány, převázal je provazem a čekal. Chvilí ho roztřásl mráz, chvíli ho spalovala horečka. Brzy začal blouznit. Celé hodiny vykřikoval cizí jména. Z řídkých zlomků, kdy jeho slova dávala smysl, jsem pochopil, že bát se nemusím. Dole v údolí narazil na početnou skupinu lovců, ale nezbyl nikdo, kdo by mohl poslat muže po jeho stopě. Udržoval jsem oheň a pozoroval jeho zápas se smrtí.

Zranění se mu zanítila, celý opuchl a nemohl se ani hnout. Trpěl žízni - tři dny nejedl a nepil. O vodu si neřekl a já mu sám od sebe žádnou nepodal. Nechtěl jsem, aby mnou zase pohrdal. Nakonec zvítězil. Jeho oči zjasněly a zdálo se, že mě poznává. Přesto mlčel. V kotlíku nad ohněm se vařila medovina. Viděl jsem, jak se mu chvěje chrpí. Stačilo, aby poprosil, nebo přikázal. Stačil by jediný posunek. Rád bych mu posloužil. Ne, mlčel. Skulil se z lůžka a plazil se k východu z jeskyně - věděl, že by nyní nedokázal sundat těžkou nádobu ze stojanu. Překročil jsem ho a odešel ven. Když jsem se za tmy vrátil, zbýval mu ke sněhu již jen krok. Ráno už seděl u ohně, pil medovinu a zamračeně se díval do plamenů.

Zima odešla a s jarem se do kraje vrátil život. Často jsem se toulal lesy i několik dní v kuse a jemu to nevadilo. Jen občas mi dal nějakou práci, ale jinak mě nechával na pokoji. Svět byl teplý a laskavý, jen v naší jeskyni zůstával chlad. I mne poznamenal, i když jsem si to dosud neuvědomoval. Toužil jsem po skutečně lidské společnosti a na svých toulkách jsem se mimovolně víc a víc přibližoval osadě O'Brienů. Jednou jsem se dostal opravdu blízko, nebezpečně blízko. Zaslechl jsem děti hrající si na louce.

Zapomněly na opatnost a při hře zašli hlouběji do lesa. Závistivě jsem je pozoroval. V tu chvíli jsem pomstu hodil za hlavu a všechno na světě bych dal, za to, abych si mohl hrát s nimi. Honily se, vyskaly, skákaly. Hned byly tu a hned zas tam. Malá, asi čtyřletá holčička jim nestačila a nakonec zůstala sama na louce. Trhala květiny a propěvovala si dětské říkanky. Kdysi dávno jsem je znal. Najednou jsem si uvědomil, že mé oko přeměřuje vzdálenost a ruka napíná tětivu. V srdci mi zatrnulo. Tohle jsem přece nechtěl. Opravdu ne? Sklonil jsem zbraň, současně jsem si všiml šedého stínu plíživého se trávu. Byl to chromý vlk. Jen záznakem přelétl obraz spáleniště. Vystřelil jsem. Mrtvá šelma dopadla vedle holčičky, která se ustrašeně přikrčila. Pochopila, co se jí mohlo stát, ale neplakala. Udiveně si prohlížela šíp. Vyšel jsem z houští. Stačilo, aby jednou vykřikla, a můj osud by byl zpečetěn, ona ale nekřičela. Usmívala se na mne a podala mi věneček z květin. Až do večera jsem si s ní hrál, naslouchal jejímu jen napůl srozumitelnému žvatlání a vychutnával její blízkost. Nakonec jsem ji poslal domů a nevadilo mi, že její povídání možná přivede O'Brienovce na naši stopu. Nemohl jsem jednat jinak. Zamávala mi na rozloučenou, jenže současně jsem zahlédl rozmazaný stín. Míhl se vzduchem kolem mne a pak se ozvalo jen hrůzné praskání kostí. Vlkodav. Kde je on, je i jeho pán. Otočil jsem se k lesu - skutečně tam stál. Kamenná tvář, druhá bestie po boku. Vytasil jsem tesák a se zamrzlým výkřikem na rtech vyrazil proti němu. Bodl jsem, ale jeho pěst se snesla z nebe jako černý mrak a odhodila mě pět sáhů dozadu.

Toho dne jsem se dozvěděl, proč je dogerská kůže tak vyhledávána k výrobě brnění. Čepel skrze ni projde jen stěží, drsné hrbolky, jimiž je pokryta, jsou tvrdší než křemen a obsahují jed, který způsobuje sněť.

Vzpamatoval jsem se až za dlouho. Kůže sedřená z levé poloviny tváře mi překrývala jedno oko, hlavu jsem měl položenou ve zvětšující se louži krve, obnažená kost bolela, jako politá hořící smůlou. Uvědomoval jsem si, že druhou ranou mě zbaví i zbytku tváře, ale bylo mi to jedno. Vrávoravě jsem se postavil a snažil se dopotácet až k němu. Pozoroval mě ze své výšky, ztělesněná krutost a pohrdání. Z jeho rukavice ještě opadávaly chuchvalce mé kůže.

"Zabiju tě," zanařikal jsem.

"Muži drží slovo. Uvidíme, co jsi ty," odpověděl a zamířil do lesa. Zůstal jsem na mýtině a naposledy v životě jsem plakal. Dlouho a ne kvůli sobě.

Cesta do tábora mi trvala den. Ke konci jsem už nevnímal svět, narážel jsem do stromů, větve ještě více drásaly mé zranění. Dogerův jed postupně začínal působit, rána trnula, srdeční tep jsem slyšel jako zvon přehlušující vše ostatní. Zdály se mi divoké sny. Chvilí jsem byl Hangeronem, chvíli holčičkou, chvíli sám sebou a chvíli bestii trhající dětské tělíčko. Nedokázal jsem najít svůj kavalec, slepě jsem vrážel do stěn, několikrát jsem upadl do řevavého popela. Před pomatením mě zachránila studená voda. Máčel jsem si hlavu, chlad tišil bolest a rozjasňoval smysly. Dva dny jsem se potácel mezi životem a smrtí. Nakonec mé tělo jed rozložilo a začal jsem se uzdravovat. Levou polovinu tváře mám dodnes zohyzděnou hlubokými jizvami a většinu lidí při prvním setkání zamrzne úsměv v obličeji.

Vrátil se za dva týdny. Pokud byl překvapen tím, že mě nalezl živého, nedal to najevo. Stále častěji slídl okolo osady a

tvářil se spokojeně. Poslední rok byl pro O'Brienovce krutý - zima, šedý medvěd a jiné šelmy si vyžádaly životy příliš mnoha mužů. Čas pomsty se blížil.

Z jedné ze svých výprav mi přinesl sadu vrhacích nožů. Bůh ví, kdo za ně zaplatil svým životem. Byly vyrobeny z těžké oceli, zdobilo je jemné cizelování, ale dlouholeté užívání bohužel setřelo znaky na čepelích. Chlapecký luk jsem vyměnil za krátký, ale tvrdý luk pomodských divochů. To již byla zbraň mužů a já jsem ji ve svých dvanácti letech ovládal mistrovsky. Nic jiného mi totiž nezbyvalo. Meč, třebaže jsem s ním nemohl bojovat - i pro většinu mužů byl příliš těžký, jsem nosil jako monštrózní talisman v pochvě na zádech. Z Hangerona jsem už strach neměl, nenáviděl jsem ho. Žili jsem vedle sebe jako dva cizinci, kteří potřebují jeden druhého pro uskutečnění společného cíle. Atmosféra v jeskyni se postupně stávala chmurnější a studenější, ze skulin ve stěnách vylézali pavouci a stonožky, z hlubokých úkrytů vylétávali netopýři. Všichni společně opouštěli příbytek, ze kterého je vyhnala mrazivá nenávist. Někdy jsem se budil uprostřed noci s křečovitě zatřátými svaly a tesákem v ruce. To mě pronásledoval můj nejhorší přízrak - holčička. Obvykle jsem pak ležel bez hnutí až do rána a díval jsem se do tmy, směrem, kde spal on. Dnes jsem rád, že jsem neudělal to, co se mi tak neodbytně honilo hlavou. Nikdy by se mi to nepodařilo a navíc bych posel jako prašivý zbabělec. Léto skončilo, dny se začaly krátit, ale zásoby na další zimu jsme nechystali. Místo toho jsem musel nasbírat mnoho košů pryskyřice. Uhnětl z ní velké placky, které jsme za bouřlivé noci, kdy se stromy lámaly jako třísky, vpletli do střech některých domů v osadě. Byl to šilený pokus, ale zdařil se. Více živý než mrtvý jsem se vrátil do naší jeskyně. Na něm jsem nepozoroval sebemenší stopy únavy.

"Zítřka můžeš vrátit svůj dluh," řekl.

Poprvé jsem v jeho slovech vytušil alespoň nějakou náladu - spokojenost.

"Vyrovnám je VŠECHNY," odpověděl jsem.

Přikývl. V noci mě probudil zvláštní pocit. Otevřel jsem oči a spatřil ho sedět na zemi u ohniště. V půlkruhu před sebou rozložil všechny své zbraně a sadu svých šípů. Pohled upíral do stěny. Po dlouhé době pronesl tři drsně znějící slova. Nikdy dříve jsem je neslyšel, přesto mi připadala důvěrně známá. Pocházela z dob, kdy lidé znali málo, ale to málo měli ukryto velmi hluboko. Odněkud se objevila černá mlha, obklopila ho a nakonec v ní zmizel docela. Nevím, zda to trvalo půl noci, či jen chvíli. Nakonec se mračno rozptýlilo a opět jsem ho uviděl. Připadalo mi, jako by se probíral z hlubokého transu. Pomalu sebral zbraně, šípů vrátil do svého toulce a viditelně unavený uleh ke spánku.

Netušil jsem, co to znamenalo; ale snad mi něco napověděla paměť minulých pokolení. Vzal jsem své zbraně a napodobil ho. Přímě před sebe jsem položil meč - zdál se mi nejdůležitější. Vyřkl jsem zaklínadlo. Okamžik se nedělo nic. Potom jsem se však bez varování ocitl ve víru moci starší než lidstvo samo, ve víru moci staré jako sám život. Ze zbraní vystupovaly stíny a zvolna mě obklopovaly. Byly to stíny mrtvých, které zabila ocel rozložená okolo mne. Řada vycházející z meče se zdála nekonečná. Věděl jsem, že přede mnou patřil mému dědovi i pradědovi, ale netušil jsem, kolika boji prošel. Vnější svět přestal existovat, zbyl jsem jen já a mrtví.

První část zkoušky jsem složil - svou obludnou nenávistí jsem je vyvolal z nicoty. Druhá část měla rozhodnout o tom, zda mi budou sloužit, nebo mě zahubí. Čekalo mě střetnutí se samotnou syrovou podstatou veškeré moci, se silou, kterou i mágové využívají jen neradi a, zřídka. S mocí železa, ohně, krve a smrti. Nejprve přišlo prázdno, pak ho vyplnila tma a šum. Stvoření světa. Potkal jsem první živé tvory. Defilovali přede mnou v nespočetných řadách, všichni bojovali o život. Kostí drtily kosti, zuby drásaly maso, neskutečné údery otřásaly zemí. Život zanikal; aby jiný přetrvál. To vše jsem prožil. Tisíckrát, ne, miliónkrát a ještě vícekrát jsem se narodil a zemřel. Tvorové se rychle měnili, objevily se první inteligentní rasy ničím nepřipomínající lidské tvory. Procítil jsem jejich války, v nichž se vyhubili, pronikl jsem do jejich tužeb a strádání, vypil kalich jejich hořké sudby až do konce. Opět přišla zvířecí monstra a po nich první lidé. Holá ruka, klacek, kámen, kamenný mlat, meče bronzové, železné, ocelové. Běh událostí se zrychloval - drcení kostí, praskání kloubů, krvavá pěna z rozervaných těl. Každou smrt jsem procítil, každou bolest prožil. Utrpení, agonie těl, smrt. V nekonečných zástupech lidí, jsem bezpečně rozeznával své předky, jejichž krutosti, zákeřnosti, krvelačnosti jsem vděčil za svou existenci. Nakonec jsem znovu prožil vyvraždění klanu a opět klesl až na dno zoufalství: Ale přežil jsem. Složil jsem zkoušku. Stíny ke mně přistupovaly jeden po druhém a stvrzovaly svou službu. Nakonec mě opustily. Okamžik se mi zdálo, že vše byl jen sen, ale potom jsem si všiml zbraní okolo mne. Obklopovala je černorudá aura, na ostřích a hrotech přímo zářila. Šípů, které prošly rituálem dvakrát, téměř oslepovaly. Opatrně jsem jeden uchopil a chtěl palcem vyzkoušet hrot. Chyběl celý coul, když jsem ucítil bolest a na prstě se objevila malá kapka krve.

Celý následující den jsme prospali a až večer jsme se začali chystat k boji. Oblékl jsem si kalhoty a kazajku z medvědí kůže, přes ni navlékl drátěnou košili sahající až po kolena. Takovou zbroj mělo v naší osadě jen několik nejlepších bojovníků. Místo prilby jsem měl čepici z vypalované býčí kůže. Zkontroloval jsem vrhací nože v pouzdrech, tesák zasunul do pochvy, vzal jsem luk a na rameno si navlékl popruh se dvěma toulci šípů. Meč, třebaže mi byl k ničemu, jsem měl samozřejmě s sebou. Na cestu jsme se vydali těsně před západem slunce.

Brzy se setmělo. Prodírali jsme se houštinami, přeskakovali vývraty. Procházeli jsme pralesem jako duchové nepozorováni žádnými živými tvory. Naše zbraně v temnotě černorudě světlkovaly a měnily náš bizarní průvod v karavanu přízraků. Muž, chlapec a dvě zvířecí obludy.

V čase, kdy je spánek nejtvrděší, jsme dorazili k palisádě osady. Hangeron sykl a vlkodavové vzrušeně zavětrili. Na další pokyn se jako dvě ocelové pružiny skokem přenesli přes ohradu. Dech se mi zatajil. Někde uvnitř zavyl pes. Náhle zmlkl. Představoval jsem si krev vytékající z rozervaného hrdla: Zašumění větru a bestie byly zpět. Jejich mordy se ve světle hvězd vhlce leskly, boky se chvěly dychtivostí a hladové oči upíraly na svého pána. Hangeron se téměř stejně rychle jako oni vyšvihl přes palisádu a za moment se ozval zvuk odsunované závory. Vlkodavové bránu ignorovali, já jsem raději obyčejně vešel.

Na otevřeném prostranství mezi domy jsem rozeznal tři velké psy s urvanými hlavami, v uličce mezi domy ležel člověk s prokousnutým hrdlem. Než jsem se stačil nadechnout, zašeptal:

"Na co čekáš?"

Postavil přede mne vak s živým ohněm a rozplynul se ve tmě. Otevřel jsem nádobu a protáhl plamenem hlavici prvního zápalného šípů. Oblouk světla prozářil tmu. Teď záleželo na mé rychlosti. V okamžiku mělo deset srubů střešních sémě zkázy. Ohniví kohouti živení starou slámou a pryskyřicí rychle rostli a s hlasitějším a hlasitějším praskotem se vrhali na novou potravu.

První spáči vyběhli z hořících domů. Nedostali se daleko. Kosily je šípky vylétávající odněkud ze tmy a rozmazané stíny prokusující lebky i se spánkem omámenými mozky. Vystřelil jsem poslední zápalný šíp. Většina domů hořela. Noční ticho se ztratilo v nenávratnu. Ryk mužů, poděšený křik žen, pláč dětí se mísil s bučením dobytka ve stájích. Strachem zdivočelá zvířata skučela a snažila se dostat ven z plamenného pekla. Dva splašení býci přeběhli přes náves, rozdupali několik lidí a ještě zvýšili panující zmatek. Teprve teď jsem si uvědomil, proč tady vlastně jsem. Probral jsem se ze strnulosti a založil šíp. Můj první mrtvý byl dlouhovlasý muž s mečem v ruce.

O'Brienovci se vzpamatovali rychle. Zdálo se, že muži ve zbrojích i spí. Nazí, ale v drátěných či kožených Pancířích vybíhali z hořících domů, rozrušení jako vlci, a hledali nepřitele. Koutkem oka jsem zahlédl, jak se kolem Hangerona stahuje ocelový kruh čepelí. Sám jsem, schován ve stínu, rozesílal smrt na všechny strany. Zatím mi štěstí přálo - muži, kteří si mě všimli, nestačili udělat nic víc. Ani jednou jsem nechybil, mé ruce i oči vedly stovky mužů mnoha generací. Ve dveřích velkého srubu, jehož střecha hořela vysokým plamenem, se objevil muž a za ním se tlačili další. Zasáhl jsem ho do krku. Padl na zem, ale vzápětí se přes něj hnál druhý. Dostal se až na zápraží. Třetího jsem pouze zranil. Okamžik se potácel v chodbě, potom ho někdo vystřelil ven. Střecha zapraskala a bez dalšího varování se zřítla.

Zapomněl jsem na nebezpečí. Mé srdce se naplnilo divokou radostí; žár, řev bojujících a sténání umírajících mě opájely jako to nejlepší víno. Další domy strávené ohněm se hroutily. Opět jsem spatřil Hangerona. Stál na volném prostranství obklopen kruhem mrtvých. Nikdo k němu nespěchal, jako by O'Brienovce opustila odvaha. Tma zavržala napinanými tětívami. Hangeron se přikrčil a skočil za zvukem. Pozdě. Měl z něj zbýt díkobraz schoulený do klubička, ale nějakým zázrakem se od něj všechny šípky odrazily. Podruhé již lučištníci nevystřelili.

Cosí mě udeřilo do boku - střela se zlomila a hlavice uvízla v drátěné košili. Další zásah jsem dostal do obličeje. Náraz mi málem zlomil vaz, ale jinak mi nezpůsobil ani škrábanec. Vysoký stařec zahodil luk a rozběhl se proti mně.

"Čepelí, musíte je zabít čepelí!" zařval a zemřel.

Jeho křik mě málem zahubil - stal jsem se středem pozornosti. Najednou je mně ze všech stran běželi muži se sekerami a meči. Některé z těch popálených tváří s žilami naběhlými vztekem mě ve snech provázejí dodnes.

Nepamatuji si, co jsem prováděl. Neporoučel jsem svým údům, zdálo se mi, že tětíva se vrací příliš pomalu a že musím čekat s dalším výstřelem. Z jednoho směru běželi tři, úkosem jsem viděl čtvrtého. Rychlost, rychlost... Jen ta mě mohla spasit. První, druhý. Třetí ztuhl v náprahu krok ode mne, můj šíp ho prostřelil skrz naskrz. O pátém muži za zády jsem neměl tušení. Zaslých jsem jen výkřik a letmo zahlédl odlesk ohně na čepeli dopadajícího meče. Smrt.

Místo aby mě rána rozpoltila ve dvě, pouze mě přirázila k zemi. Zachránil mě můj těžký talisman. Přetočil jsem se na záda, a spatřil nad sebou rozlíceného válečníka. Odhodil torzo zbraně a vrhl se na mne. Ostří tesáku projelo drátěnou košili a pak už snadno jeho srdcem. Pak jako bych neovládal sám sebe. Vyhrabal jsem se zpod mrtvol.

"Je živý!" zařval kdosi.

Čtyři muži se sekerami se na mne vrhli. Připadali mi pomalí jako medvědi probuzení ze zimního spánku. Krk, mežera v plátování, oko. Mé nože našly svůj cíl. Pomalu se hroutili. Figuríny, které si ještě naposledy chtějí zatančit. Luk jsem ztratil, nože vyházel. Zůstal mi jen tesák a meč. Zuřivý nenávistí, rozpalován cizími myšlenkami a cizí krví jsem se rozběhl k bojující skupině mužů. Ještě jednoho, ještě jednoho! Odkudsi se vynořila svištěcí sekera, ale nezasáhla mě. Muž padl sražen vahou vlkodavova těla. Uháněl jsem vpřed. Další mrtví. Řval jsem radostí a nadšením, lomcovala mnou touha vykoupat se v o'brienovské krvi.

Hangeron vířil mezi nepřáteli jako nezničitelné tornádo. Rozbíjel jejich řady a vždy se vracel do středu pomyslného kruhu. Krvácel z mnoha ran, ale jeho sekera nebyla o nic méně pádná. Drtil prašivé lebky, prosekával hrudníky, ničil, zabíjel. Mezi muži se nějakým zázrakem propletla žena. Musela být šílená bolestí. V ruce držela dýku. Zoufale se na něj vrhla. Hrot sekery jen tak mimochodem prořal její nahou hrud' a skončil v těle muže, jemuž byla rána určena.

Ne. Tu noc bych již nikdy nechtěl prožít. Ta žena byla krásná, ale ani nejohybnější babice si nezaslouží takovou smrt. Avšak tehdy mě ten výjev uvedl do extáze. Smrt! Smrt! Musel jsem zabíjet, jinak bych se rozpadl na tisíc kousků. V mých žilách tekla oheň. Skočil jsem a dopadl na čísi záda. Jednou, dvakrát jsem tesákem obkroužil nechráněné hrdlo. Horká krev potřísnila mé ruce, muž padl a pohřbil mě pod sebou. To mi zachránilo život.

Boj se přenesl přímo na místo, kde jsem ležel. Desítky nohou téměř dokázaly to, co se nepovedlo zbraním. Můj hrudník a kosti praštěly pod těžkými botami, až mne nakonec jeden kopanec zbavil vědomí.

Probral jsem se a místo desítek mužů jsem spatřil poslední dvojici. Vlkodavové leželi rozsekání opodál. Hangeron a poslední z rodu O'Brienů. Oba se pohybovali pomalu, Hangeron se spíše potácel. Sekera mu sloužila jako opora, aby vůbec udržel rovnováhu, levou ruku měl ochrnutou, těžce napadal na pravou nohu, krvácel snad ze stovky ran. Dávno měl zemřít, ale prošel zasvěcením. Stejně jako já. To smrt váhá, zda si má muže vzít. Ví, že ji ještě mnohokrát poslouží.

Vedle mne na zemi ležel oštěp. Mimovolně jsem k němu natáhl ruku. Bolest mě zastavila - musel jsem ji mít zlomenou na mnoha místech. Chtěl jsem to vzdát, ale zbraň mě magicky přitahovala. Jako by mi najednou ruka nepatřila. Díval jsem se, jak se proti mé vůli posunuje. Roztráštěné kosti při každém pohybu napínaly rozdrásanou kůži. Ještě kousek. Ostrá kost protrhla pokožku, objevila se krev. Mé a přitom cizí prsty se dotkly ratiště. Zaznělo lupnutí - kost se vrátila, kam patřila, svalstvo ztvrdlo v kámen, prsty pevně uchopily oštěp. Zabiju. Pomalu jsem se postavil. Při každém nadechnutí mě píchalo v hrudníku, hlavu jsem nedokázal narovnat, v páteři mi praskalo. Zabiju. Kalně jsem vnímal O'Brienovce.

Napřáhl meč k poslední ráně. Hangeron jen bezmocně stál. Ocel v mém nitru zarezonovala. Sss. Hrot oštěpu se zapraščením prorazil zbroj a zaryl se muži do prsou. Poslední z O'Brienova rodu zemřel.

Kouzlo mě začalo pomalu opouštět. Snažil jsem se podržet si jeho sílu co nejdéle. Ještě jsem ji měl potřebovat - v mém srdci nepanoval klid, který tam po vykonané pomstě patřil. Pozoroval jsem Hangerona. Věděl jsem, že síla z něj odejde a on zemře. Této noci zabil příliš mnoho mužů a jejich stíny ho stáhnou s sebou. Chvěl se. Zasněžení pomíjelo, ale přesto stál na nohou. Čas plynul a hvězdy bledly. Moc odcházela a nechávala ho žít. Byl silný, silnější než kouzlo, které vyvolal na pomoc. Vytáhl jsem meč z pochvy. Byl těžký, opravdu těžký. Přibližoval jsem se krok za krokem. Za každou píď jsem platil bolestí a krví. Nehýbal se. Jen se na mne díval. Síla odešla. Už jsem nebyl bojovníkem, jen dvanáctiletým chlapcem. Vzpomněl jsem si na jarní palouk a hromádku rozdrásaného masa. A slib, který jsem mu dal. Pozvedl jsem meč. Sám, bez pomoci svých předků. Ocel se mu zakousla do boku. Umíral mlčky, zdálo se mi, že se usmívá. Probudil jsem se až ráno. Sluneční konouč se vyhoupl nad lesy, tma se vrátila do Šedivé říše, sloupy černého dýmu se rozplynuly v modři oblohy. Spáleniště už dohořelo, ale popel byl dosud horký. Seděl jsem v něm, opuštěný, zakrvácený. Sluneční svit ani na chvíli nezahnal smutek a prázdnotu v mém nitru, marně jsem v popelu hledal jiskřičku světla. Svět byl chmurný a špinavý. Třetího dne mě ze spáleniště vyhnal pach rozkládajících se těl. Trmácel jsem se vzhůru do kopců, na zádech meč, k levé ruce přivázanou sekeru. Její hrot jsem vláčel po zemi a když jsem se ohlédl, spatřil jsem čáru spojující mne s ohněm a železem zničenou osadou